

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **PRO-KATEX a.s.**, IČO: 63080796,
sídlem Vinohradská 2279/164, 130 00 Praha,
zastoupená JUDr. Ivo Beránkem, advokátem,
sídlem Sokolovská 47/73, 186 00 Praha,

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **KÁMEN Zbraslav, a.s.**, IČO: 01820460,
sídlem Žitavského 1178, 156 00 Praha,
zastoupené advokátem JUDr. Pavlem Sedláčkem,
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2020, č. j. SBS 13298/2020/ČBÚ-21,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2020, č. j. SBS 13298/2020/ČBÚ-21, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 3. 2. 2020, č. j. SBS 30245/2018/OBÚ-04/6 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), ve spojení s § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost ze dne 25. 9. 2018 o vydání předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostorů Dobkovičky ev. č. 70336 a Litochovice ev. č. 70957 (dále jen „dobývací prostory“) na žalobkyni. Žalobkyně současně navrhla, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že nebyla oprávněna podat návrh na vydání předchozího souhlasu podle § 27 odst. 7 horního zákona, neboť podle evidence dobývacích prostorů nebyla organizací oprávněnou v dobývacích prostorech dobývat, přičemž takovou organizací byla podle evidence osoba zúčastněná na řízení. Dodala, že ohledně údajů evidence dobývacích prostorů vedené podle § 29 odst. 3 horního zákona (dále jen „evidence“) neplatí presumpce jejich správnosti, přičemž návrh na vydání předchozího souhlasu může podat i organizace ve smyslu § 5a horního zákona, na kterou mají být dobývací prostory převedeny, tedy organizace dosud neuvedená jako držitel dobývacích prostorů v evidenci. Zdůraznila, že dobývací prostory na ni byly převedeny smlouvou o převodu dobývacích prostorů ze dne 29. 5. 1997 společností ČEDIČ Dobkovičky a.s., která v rozhodné době disponovala dobývacími prostory i oprávněním k dobývání předmětných dobývacích prostorů. Zápis v evidenci neodpovídá skutečnosti, neboť žalobkyně je oprávněnou organizací k dobývání v předmětných dobývacích prostorách.
3. Dále uvedla, že žalovaný při svém rozhodování nesprávně vycházel ze stanovisek osoby zúčastněné na řízení a Ing. R., kteří mají vlastní zájem na udržení současného stavu, neboť osoba zúčastněná na řízení uzavřela dne 8. 6. 2001 nezákonnou smlouvu o převodu dobývacích prostor, od níž odvozuje svá práva k dobývacím prostorům. Žalobkyně označila za nezákonné rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019, č. j. SBS 31392/2019/ČBÚ-21/2, které dříve napadla správní žalobou.
4. Žalobkyně dále sdělila, že smlouva o převodu dobývacích prostor ze dne 29. 5. 1997 je účinnou veřejnoprávní smlouvou, přičemž k její účinnosti nebylo zapotřebí předchozího souhlasu podle § 27 odst. 7 horního zákona. Po uzavření smlouvy ze dne 29. 5. 1997 nemohla být zákonně uzavřena žádná další veřejnoprávní smlouva o převodu dobývacích prostor bez účasti žalobkyně. Doplnila, že žalovaný se nezabýval zákonností smluv o převodu dobývacích prostor uzavřených zejména Ing. R. ani splněním dalších podmínek – charakter organizací převodce a nabyvatele podle § 5a horního zákona.
5. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný nesprávně dovodil, že podmínkou účinnosti převodu dobývacích prostor či uzavření veřejnoprávní smlouvy o převodu dobývacích prostor je podle § 27 odst. 7 horního zákona předchozí souhlas obvodního báňského úřadu s daným převodem, který nebyl v případě uvedené smlouvy o převodu dotčených dobývacích prostor ze dne 29. 5. 1997 dán. K tomuto tvrzení dodala, že oprávnění k dobývání dobývacích prostor je veřejným právem, a proto je i smlouva o převodu těchto práv smlouvou veřejnoprávní podle § 159 až § 170 správního řádu, a to bez ohledu na dobu uzavření s ohledem na § 182 odst. 2 správního řádu. Na podporu svého tvrzení žalobkyně poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 22 Cdo 81/2015-Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

244, a usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zvláštní senát“), ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016. Zdůraznila, že jelikož předchozí souhlas s převodem dobývacích prostor není zákonnou podmínkou účinnosti smlouvy o převodu dobývacích prostor, nic nebrání správním úřadům, aby souhlas s převodem dle § 27 odst. 7 horního zákona žalobkyni vydaly. Bez předchozího souhlasu dle § 27 odst. 7 horního zákona nelze toliko zahájit dobývání výhradního ložiska, neboť bez souhlasu nelze vydat rozhodnutí, kterým je zahájení dobývání podmíněno. Na podporu svého tvrzení žalobkyně poukázala na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 4. 2013, č. j. 15 Cmo 11/2013-156, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1376/2014, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2015, č. j. 15 A 137/2013-123.

6. Žalobkyně sdělila, že u veřejnoprávních smluv nelze uvažovat o jejich platnosti či neplatnosti, a to s ohledem na § 170 správního řádu, který vylučuje aplikaci ustanovení o neplatnosti právních jednání u veřejnoprávních smluv. Dodala, že zájem na ochraně a využití nerostného bohatství je zaručen postupem podle § 165 správního řádu, dle něhož lze nezákonně uzavřenou smlouvu o převodu dobývacích prostor zrušit např. v případě, že byla smlouva uzavřena mezi subjekty, které nejsou organizacemi dle § 5a horního zákona.
7. Následně žalobkyně podotkla, že v případě, že by pro převod dobývacích prostor musel být dán předchozí souhlas obvodního báňského úřadu dle § 27 odst. 7 horního zákona, nebyly by dotčené dobývací prostory nikdy převedeny na odlišnou organizaci od organizace, pro kterou byly původně vymezeny – Kamenolom Dobkovičky, státní podnik, IČO: 14865190, jelikož báňské úřady nikdy nedaly předchozí souhlas dle § 27 odst. 7 horního zákona s převodem dotčených dobývacích prostor v rámci privatizačního procesu od uvedeného státního podniku na společnost A. G. Service s.r.o., IČO: 47282550, a na Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý, IČO: 16406532, na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 uzavřené s Fondem národního majetku České republiky. Zdůraznila, že na uvedený převod dotčených dobývacích prostor nebyl aplikovatelný § 15a zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění účinném do 30. 4. 2000 (dále jen „privatizační zákon“), jelikož dobývací prostory jako jiná majetková práva nebyly součástí podniku převáděného smlouvou o převodu podniku ze dne 15. 1. 1995. Doplnila, že dotčené dobývací prostory tak nikdy nebyly smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 ani žádnou jinou smlouvou náležitě privatizovány a náleží stále České republice.
8. Žalobkyně uvedla, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 22 Cdo 81/2015-244, a usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2018, jichž se žalovaný v napadeném rozhodnutí dovolával, podporují její závěr o tom, že dobývací práva jsou práva veřejná a smlouva o převodu dobývacích prostor dle § 27 odst. 7 horního zákona je veřejnoprávní smlouvou podléhající režimu § 159 a násl. správního řádu s ohledem na jeho § 182 odst. 2. Žalobkyně zdůraznila, že z uvedených rozsudků vyplývá závěr, že oprávnění k dobývání je veřejným právem, implikuje, že převod takového veřejného práva je uskutečňován na základě veřejnoprávní smlouvy. Současně odmítla, že by rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38, Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2050/2011, a Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010-512, podporovaly závěr žalovaného, že smlouva o převodu dobývacích prostor dle § 27 odst. 7 horního zákona má soukromoprávní charakter.
9. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že pro aplikaci úpravy veřejnoprávních smluv podle správního řádu nebyla splněna podmínka dle § 164 odst. 3 správního řádu, dle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

níž je veřejnoprávní smlouva uzavřena až po právní moci předcházejícího souhlasu uděleného obvodním báňským úřadem dle § 27 odst. 7 horního zákona. Zdůraznila, že uvedený předcházející souhlas je toliko deklaratorní a není podmínkou převodu dobývacích prostor.

10. Žalobkyně sdělila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí stranil osobě zúčastněné na řízení, když dovedl existenci újmy pouze na její straně. Podotkla, že nelze argumentovat ochranou pokojného stavu a ztrátou osoby zúčastněné na řízení v případě odnětí dobývacích práv, když od roku 2001 generuje ročně výnosy v řádech milionů korun českých. Dodala, že osoba zúčastněná na řízení nemůže být v dobré víře, že dobývací prostory získala na základě v souladu se zákonem uzavřené veřejnoprávní smlouvy, když dobývací prostory získala za zcela neodpovídající finanční protiplnění, což žalobkyně navrhla doložit znaleckým posudkem RNDr. Michala Hameta č. 34/3/04.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Dále zrekapituloval průběh předcházejícího správního řízení a připomněl odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že hlavním důvodem, proč nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o udělení předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostor dle § 27 odst. 7 horního zákona, je skutečnost, že od roku 2001 je organizací oprávněnou k dobývání dobývacích prostor osoba zúčastněná na řízení, a nikoliv společnost ČEDIČ Dobkovičky a.s., přičemž osoba zúčastněná na řízení s převodem dotčených dobývacích prostor na žalobkyni nesouhlasí. Žalovaný souhlasil s tím, že evidence dobývacích prostor má toliko deklaratorní charakter, a nikoliv konstitutivní. Dodal, že žalobkyně požádala o vydání souhlasu se smlouvou o převodu dobývacích prostor ze dne 29. 5. 1997 dle § 27 odst. 7 horního zákona až v nyní projednávaném správním řízení (rok 2018), a tudíž nemohla být před tím zapsána v evidenci jako držitelka oprávnění k dobývání předmětných dobývacích prostor, jelikož jí žádný souhlas nebyl udělen. Žalovaný zdůraznil, že pro platný převod dobývacích prostorů je třeba splnit tři podmínky – převod se může uskutečnit pouze mezi organizacemi dle § 5a horního zákona, s převodem musí vyslovit souhlas (lze i zpětně) obvodní báňský úřad a převod se může uskutečnit jen na základě smlouvy uzavřené mezi držitelem a nabyvatelem dobývacích prostorů. Žalovaný podotkl, že rozhodnutí, jímž se uděluje souhlas s převodem dobývacích prostorů, má konstitutivní povahu a teprve tento souhlas umožňuje realizovat převod dobývacích prostorů.
12. Žalovaný dále sdělil, že společnost ČEDIČ Dobkovičky a.s. uzavřela smlouvu s osobou zúčastněnou na řízení o převodu dobývacích prostor v roce 2001, přičemž k tomuto převodu byl udělen pravomocný souhlas, čímž byl daný převod realizován a organizací oprávněnou k dobývání se stala osoba zúčastněná na řízení. Pokud se žalobkyně cítila oprávněnou držitelkou dobývacích prostor od roku 1997 do 2018 (od uzavření smlouvy do jejího předložení k udělení souhlasu), musela by během daného období plnit povinnosti plynoucí z horních předpisů, zejména platit úhradu z dobývacích prostor, což nečinila. Uvedenou povinnost od roku 2001 dosud však plnila osoba zúčastněná na řízení. Žalovaný sdělil, že úprava veřejnoprávních smluv, na kterou žalobkyně poukazovala, začala platit až od roku 2006, přičemž osoba zúčastněná na řízení nabyla oprávnění k dobývacím prostorům již v roce 2001. Tudíž danou úpravu veřejnoprávních smluv nebylo ve správním řízení možné nikterak aplikovat. A i kdyby byla na smlouvu žalobkyně aplikována dřívější právní úprava § 170 správního řádu, podle § 47 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“), tak by účinky smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 29. 5. 1997 zanikly tři roky poté, tedy ke dni 29. 5. 2000. Dodal, že privatizace dobývacích prostor společností A. G. Service s.r.o. probíhala v režimu § 15a privatizačního zákona, a tudíž daný převod nevyžadoval souhlas obvodního báňského úřadu dle § 27 odst. 7 horního zákona. Následující převody dobývacích prostor však již tomuto zvláštnímu režimu nepodléhaly a souhlas vyžadovaly.

Replika žalobkyně

13. V replice žalobkyně uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě toliko zopakoval nesprávné závěry obsažené v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí a dále zopakovala své žalobní námitky.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. Osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby soud žalobu zamítl a uložil žalobkyni povinnost nahradit jí náklady soudního řízení. Nejprve konstatovala, že žalobkyni nesvědčí právo k dobývacím prostorům a není organizací oprávněnou žádat vydání předchozího souhlasu dle § 27 odst. 7 horního zákona, a to s ohledem na závěry rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019, č. j. SBS 31392/2019/ČBÚ-21/2, jímž žalovaný zamítl žádost žalobkyně na určení, že je oprávněnou držitelkou práv k dobývacím prostorům, přičemž současně určil, že oprávněným držitelem dobývacích prostor je osoba zúčastněná na řízení.
15. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasila s námitkou, že souhlas dle § 27 odst. 7 horního zákona není podmínkou k uzavření smlouvy o převodu dobývacích prostorů. Dodala, že převod dobývacího prostoru je smíšeným institutem soukromoprávní povahy s výraznou veřejnoprávní ingerencí. Samotný převod se uskutečňuje na základě smlouvy o převodu dobývacího prostoru, ale platnost a účinnost převodu práv k dobývacím prostorům, nikoliv smlouvy samotné, je podmíněna vydáním předchozího souhlasu správního orgánu, ve kterém stanovuje obvodní báňský úřad podmínky k uskutečnění převodu (kontrola oprávnění k provádění hornické činnosti, finanční rezervy k zajištění vypořádání důlních škod a k sanaci a rekultivaci krajiny zasažené těžbou). Na podporu svého tvrzení poukázala na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2015, č. j. 15 A 137/2013-123, a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1376/2014. K problematice veřejnoprávních smluv osoba zúčastněná na řízení uvedla, že v takovém případě by byl aplikován § 170 správního řádu a podle § 47 OZ by tak po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty, tedy ke dni 29. 5. 2000, kdy žalobkyně nepředložila smlouvu o převodu dobývacích prostor k udělení souhlasu dle § 27 odst. 7 horního zákona, došlo k odstoupení od této smlouvy a k zániku právních účinků této smlouvy.
16. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasila s námitkou, že dobývací prostory nebyly předmětem převodu smlouvy č. 058/1995 o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 mezi společností A.G. Service s.r.o. a Ing. Liborem Veselým jako nabyvateli a Fondem národního majetku České republiky jako prodávajícím. Zdůraznila, že předmětem uvedené smlouvy byl prodej podniku, tedy věci hromadné, jejíž součástí byly i dobývací prostory. Zároveň šlo o privatizační prodej státního majetku v režimu § 15a privatizačního zákona, který zaručoval kontinuitu provozu podniku tím, že nabyvatel podniku mohl pokračovat v podnikatelských činnostech původního vlastníka jeden rok po privatizaci bez potřeby opatřovat si jinak zákonem vyžadovaná povolení či souhlasy. Na následující prodeje podniku se již tento výjimečný režim nevztahoval. Předmětné dobývací prostory tedy nebyly prodány jako samostatné věci, ale jako součást prodáváného podniku (věci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hromadné). Na podporu svého tvrzení poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu 21. 2. 2007, sp. zn. 32 Odo 199/2005, a ze dne 25. 3. 2008, sp. zn. 32 Cdo 2724/2007.

Ústní jednání soudu

17. Při ústním jednání soudu konaném dne 11. 1. 2023 právní zástupce žalobkyně trval na podané žalobě a v plném rozsahu odkázal na její písemné znění. Žalovaný trval na zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, přičemž odkázal na obsah vyjádření k žalobě, napadeného a prvostupňového rozhodnutí a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 6. 2022, č. j. 15 A 162/2019-80. Právní zástupce osoby zúčastněné na řízení odkázal na obsah svého vyjádření. Právní zástupce žalobkyně k dotazu soudu sdělil, že již netrvá na provedení navrženého důkazu znaleckým posudkem RNDr. Michala Hameta č. 34/3/04.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Nejprve se soud zabýval nesouhlasem žalobkyně s odůvodněním rozhodnutí, že žalobkyně nebyla oprávněna podat návrh na vydání předchozího souhlasu podle § 27 odst. 7 horního zákona, neboť podle evidence dobývacích prostorů nebyla organizací oprávněnou v dobývacích prostorech dobývat, přičemž takovou organizací byla podle evidence osoba zúčastněná na řízení.
21. K této námitce soud toliko konstatuje, že rozporované odůvodnění nebylo obsahem ani napadeného, ani prvostupňového rozhodnutí, nýbrž zrušeného rozhodnutí obvodního báňského úřadu ze dne 12. 11. 2018, č. j. SBS/30245/2018/OBÚ-04/1, které zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 2. 2019, č. j. SBS 03286/2019/ČBÚ-21. Předmětná námitka tedy vůbec nesměřovala proti důvodům napadeného či prvostupňového rozhodnutí, a soud se jí proto nezabýval.
22. Pro vypořádání dalších žalobních námitek považuje soud za vhodné zdůraznit následující skutečnosti. Přezkoumávané správní řízení bylo zahájeno na žádost žalobkyně ze dne 25. 9. 2018 o vydání předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostor na žalobkyni smlouvou o převodu dobývacích prostor ze dne 29. 5. 1997. Předmětem správního řízení tedy bylo udělení předchozího souhlasu obvodním báňským úřadem dle § 27 odst. 7 horního zákona s převodem dobývacích prostor na základě smlouvy ze dne 29. 5. 1997.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. K podmíněnosti náležitého převodu dobývacích prostor udělením předchozího souhlasu obvodním báňským úřadem soud konstatuje následující.
24. Dle § 27 odst. 7 horního zákona, ve znění účinném do 21. 11. 2000, platilo, že organizace může smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu; ustanovení § 24 odst. 6 o tříleté lhůtě pro požádání o povolení hornické činnosti zde platí obdobně. Převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí převádějící organizace obvodnímu báňskému úřadu (zvýraznění doplnil soud).
25. Dle § 5a horního zákona, ve znění účinném do 21. 11. 2000, platí, že právnické a fyzické osoby, které v rámci podnikatelské činnosti při splnění podmínek stanovených právními předpisy vykonávají vyhledávání, průzkum nebo dobývání výhradních ložisek nebo jinou hornickou činnost, se považují za organizace podle tohoto zákona.
26. V posuzovaném případě žalobkyně namítala, že uvedený souhlas dle § 27 odst. 7 horního zákona má toliko deklaratorní povahu a slouží pouze k zaevidování převodu dobývacích prostor, aniž by byl podmínkou samotného převodu.
27. Soud považuje znění první věty části před středníkem § 27 odst. 7 horního zákona za jasné, srozumitelné a bezrozporné. Uvedené ustanovení vyžaduje mj. pro náležité převedení dobývacích prostor z převádějící organizace na nabývací organizaci souhlas obvodního báňského úřadu. Pokud nebyl požadovaný souhlas obvodním báňským úřadem s převodem dotčených dobývacích prostor udělen, k převodu nedošlo. Udělení souhlasu není pouhou formalitou, nýbrž pojistným mechanismem, kterým obvodní báňský úřad stanovuje podmínky převodu, např. povinnost k vytváření finančních rezerv k sanaci a rekultivaci pozemků dotčených těžbou (§ 36 odst. 1 horního zákona) a k vypořádání důlních škod (§ 37a odst. 1 horního zákona), jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 186/2014-50, odst. 20 (podrobněji se k podmínkám převodu dobývacích prostor zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 15 A 3/2015-68, na str. 4 a 5). Uvedenou žalobní námitku tedy soud shledal nedůvodnou.
28. Následně se soud zabýval žalobní námitkou týkající se povahy smlouvy o převodu dobývacích prostor, neboť žalobkyně namítala její veřejnoprávní povahu, zatímco správní orgány ji považovaly za smlouvu soukromoprávní povahy. Žalobkyně své tvrzení o veřejnoprávní povaze smlouvy o převodu dobývacích prostor podložila odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 22 Cdo 81/2015-244, a usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016.
29. Soud konstatuje, že zvláštní senát ve svém usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016, nestanovil, že smlouva o převodu dobývacích prostor je veřejnoprávní povahy, nýbrž toliko konstatoval, že k rozhodování o právech k dobývacím prostorům jsou povolány obvodní báňské úřady, neboť obvodní báňské úřady rozhodují o stanovení, změně či zrušení dobývacího prostoru, a tudíž rozhodují též o právech k dobývacím prostorům, neboť tato práva zakládají, mění či ruší.

30. V žalobkyní uváděném rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 22 Cdo 81/2015-244, Nejvyšší soud mj. uvedl: „O stanovení, změně a zrušení dobývacího prostoru rozhoduje obvodní báňský úřad správním aktem [§ 27 odst. 1 horního zákona a § 41 odst. 2 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (dále též jen „zákon o hornické činnosti“)] a jeho rozhodnutím dochází ke vzniku, změně nebo zániku veřejných práv vztahujících se k dobývacímu prostoru. Práva vztahující se k dobývacímu prostoru lze sice smluvně převést na jinou organizaci podle § 27 odst. 7 horního zákona, nicméně k tomuto převodu se vyžaduje předchozí souhlas obvodního báňského úřadu. Jelikož obsahem takové smlouvy je převod veřejných práv vztahujících se k dobývacímu prostoru, které jsou stanoveny v rozhodnutí obvodního báňského úřadu, jedná se o veřejnoprávní smlouvu o převodu nebo způsobu výkonu veřejných subjektivních práv a povinností podle § 162 správního řádu, což výslovně připouští i odborná literatura (k tomu srovnej : Jemelka, L. – Pondělníčková, K. – Bohadlo, D. : Správní řád. Komentář, 4. Vydání, Praha, C. H. Beck, 2013, str. 686; Jemelka, L. – Slováček, J. : Veřejnoprávní smlouvy, Právní rozhledy, 2007, č. 11, str. 398).
31. Smlouva o převodu dobývacího prostoru podle § 27 odst. 7 horního zákona tak je veřejnoprávní smlouvou ve smyslu § 162 správního řádu, na kterou dopadá působnost správního řádu v části páté. Aplikovatelnost správního řádu do poměrů těchto smluv vyplývá i z § 41 horního zákona, který vymezuje výluky vylučující obecnou aplikovatelnost předpisů o správním řízení pouze v případě řízení podle § 3 odst. 3, § 6, 13, 14, 14a, 14b, 14c a 32a.“ (zvýraznění doplněno soudem).
32. Soud však konstatuje, že převažující praxe správních soudů dovodila soukromoprávní povahu smlouvy o převodu dobývacích prostor s výraznými veřejnoprávními prvky.
33. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38, v odst. 19, uvedl: „Nad rámec výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že ustanovení § 27 odst. 7 horního zákona se vztahuje k vlastnímu převodu dobývacího prostoru, nikoli ke smlouvě, jak obsáhle dovozuje stěžovatelka. Obvodní báňský úřad tedy nevydává souhlas ke smlouvě o převodu, která představuje v souladu se soukromoprávní doktrínou titul, na jehož základě dochází ke změně práv a povinností dotčených účastníků. Obvodní báňský úřad tedy vydává souhlas s vlastním převodem dobývacího prostoru, tj. zjednodušeně řečeno, kdo nadále bude oprávněnou organizací ve smyslu horního zákona. Tento převod dobývacího prostoru podle citovaného ustanovení sice může být pouze smluvní, avšak z toho nelze dovozovat, že musí být stanovena přesná posloupnost v podobě souhlasu obvodního báňského úřadu, uzavření vlastní smlouvy a převod dobývacího prostoru. Převod dobývacího prostoru mezi organizacemi sice musí být v časové souvislosti na posledním místě, avšak to nijak nevylučuje, aby byla podána žádost o vyslovení souhlasu s tímto převodem, jehož přílohou bude již uzavřená smlouva o tomto převodu dobývacího prostoru, která bude na udělení tohoto souhlasu příčinným způsobem navázána.“
34. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 186/2014-50, v odst. 20, uvedl: „Převod dobývacího prostoru je smíšeným institutem soukromoprávní povahy s výraznou veřejnoprávní ingerencí (§ 27 odst. 7 horního zákona). Samotný převod se uskutečňuje sice na základě smlouvy o převodu dobývacího prostoru, ale uzavření této smlouvy je podmíněno vydáním předchozího souhlasu, ve kterém stanovuje obvodní báňský úřad podmínky k uskutečnění převodu. Jednou z nich je i povinnost k vytváření finančních rezerv k sanaci a rekultivaci pozemků dotčených těžbou (§ 36 odst. 1 horního zákona) a k vypořádání

důlních škod (§ 37a odst. 1 horního zákona) podle pravidel platné právní úpravy. Tvorbu finančních rezerv mimo horní zákon upravuje dále i zákon o rezervách. Rozdíl v přístupu obou zákonů k otázce rezerv spočívá v tom, že zatímco smyslem příslušných ustanovení horního zákona je vytváření chráněných finančních prostředků pro odstraňování externalit spojených s těžbou, smyslem zákona o rezervách je vymezení způsobu tvorby a výše rezerv pro účely výpočtu základu daně z příjmů. Polemika stěžovatelky s výroky krajského soudu týkajícími se vztahu mezi oběma předpisy je nerelevantní. Závěry správních orgánů a krajského soudu totiž ob stojí z dále uvedených důvodů.“ (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 83/2014-38).

35. Soud uvádí, že Nejvyšší správní soud ve svých úvahách o soukromoprávní povaze smlouvy o převodu dobývacích prostor dle § 27 odst. 7 horního zákona na rozdíl od Nejvyššího soudu podrobněji rozebral předmětnou materii a rozlišuje mezi soukromoprávní smlouvou a veřejnoprávním oprávněním k dobývacím prostorám (k němuž je zapotřebí souhlas obvodního báňského úřadu), které je předmětem uvedené soukromoprávní smlouvy, ale nikoliv však její jedinou náležitostí, a proto nelze veřejnoprávní oprávnění plně ztotožňovat se smlouvou, a činit z ní tak smlouvu výhradně veřejnoprávní. Soud tedy nepřisvědčil ani této žalobní námitce, neboť se ztotožnil se soukromoprávním pojetím převodu dobývacích prostor s výraznou veřejnoprávní ingerencí, jak jej vymezil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud.
36. Žalobkyně dále namítla, že osoba zúčastněná na řízení nebyla oprávněná k dobývání dotčených dobývacích prostor, jelikož na počátku převodního řetězce (na jehož konci měla být osoba zúčastněná na řízení) při převodu dotčených dobývacích prostor ze státního podniku Kamenolom Dobkovičky smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 na společnosti A. G. Service s.r.o. a Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý nebyl dán báňskými úřady souhlas dle § 27 odst. 7 horního zákona. Žalobkyně zdůraznila, že na uvedený převod dotčených dobývacích prostor nebyl aplikovatelný § 15a privatizačního zákona, jelikož dobývací prostory jako jiná majetková práva nebyly součástí podniku převáděného smlouvou o převodu podniku ze dne 15. 1. 1995. Dotčené dobývací prostory tak nikdy nebyly smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 ani žádnou jinou smlouvou náležitě privatizovány a náleží stále České republice.
37. Podstatou námítky je právní otázka, zda při privatizaci majetku státního podniku Kamenolom Dobkovičky od Fondu národního majetku České republiky do vlastnictví společnosti A. G. Service s.r.o. a Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý byla součástí privatizovaného majetku i dobývací práva k dotčeným dobývacím prostorům dle § 15a privatizačního zákona, ačkoliv k převodu nebyl udělen souhlas příslušným báňským úřadem dle § 27 odst. 7 horního zákona. O skutkovém stavu věci nebylo ve věci sporu.
38. Dle § 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 1. 7. 1995 platí, že podnikem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor hmotných, jakož i osobních a nehmotných složek podnikání. K podniku náleží věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které patří podnikateli a slouží k provozování podniku nebo vzhledem k své povaze mají tomuto účelu sloužit.
39. Dle § 15a odst. 1 privatizačního zákona platí, že po dobu jednoho roku od uzavření smlouvy o prodeji majetku privatizovaného podniku nebo o vkladu majetku

privatizovaného podniku do obchodní společnosti od vzniku této obchodní společnosti může nabyvatel podnikat v rozsahu, ve kterém k tomu byl oprávněn tento podnik. Při prodeji nebo vkladu organizační složky privatizovaného podniku přechází obdobně na nabyvatele oprávnění podnikat v rozsahu činnosti organizační složky.

40. Soud konstatuje, že uvedené ustanovení privatizačního zákona mělo zajistit kontinuitu privatizovaných podniků, jejich organizačních složek a majetku při přechodu z centrálně plánované ekonomiky na tržní ekonomiku. Pro tento účel bylo stanoveno přechodné roční období, ve kterém mohl nabyvatel podnikat v nezměněném rozsahu jako původní nabývaný podnik.
41. S ohledem na výše předestřené soud konstatuje, že do rozsahu podnikání dle § 15a odst. 1 privatizačního zákona náležela i dobývací práva k dotčeným dobývacím prostorům dle horního zákona, neboť jejich dispozice podstatným způsobem předurčovala hospodářské fungování a provoz privatizovaného státního podniku Kamenolom Dobkovičky. V posuzovaném případě byl tedy § 15a odst. 1 privatizačního zákona ve vztahu speciality k § 27 odst. 7 horního zákona, a souhlas příslušného báňského úřadu tak nebyl v onom privatizačním převodu oprávnění k dotčeným dobývacím prostorům vyžadován. Společnosti A. G. Service s. r. o. a Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý nabyly dotčené dobývací prostory smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 a v uvedené zákonné lhůtě jednoho roku dle § 15a odst. 1 privatizačního zákona smlouvou o převodu ze dne 6. 4. 1995 převedli dotčené dobývací prostory na společnost ČEDIČ Dobkovičky a. s. Soud tedy nepřisvědčil ani žalobní námitce, že dotčené dobývací prostory nikdy nebyly náležitě privatizovány a doposud náleží České republice.
42. Žalobkyně dále označila za nezákonné rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019, č. j. SBS 31392/2019/ČBÚ-21/2, které napadla správní žalobou. K tomuto soud toliko konstatuje, že uvedené rozhodnutí zdejší soud přezkoumal v řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 162/2019, přičemž žalobu žalobkyně zamítl rozsudkem ze dne 22. 6. 2022. Žalobkyně uvedený rozsudek napadla kasační stížností, o které nebylo dosud Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.
43. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný při svém rozhodování nesprávně vycházel ze stanovisek osoby zúčastněné na řízení a Ing. R., kteří měli vlastní zájem na udržení současného stavu, neboť osoba zúčastněná na řízení uzavřela dne 8. 6. 2001 nezákonnou smlouvu o převodu dobývacích prostor. Rovněž měl žalovaný pochybit, když dovodil existenci újmy pouze na straně osoby zúčastněné na řízení. Dodala, že osoba zúčastněná na řízení nemůže být v dobré víře, že dobývací prostory získala na základě v souladu se zákonem uzavřené veřejnoprávní smlouvy, když dobývací prostory získala za zcela neodpovídající finanční protiplnění.
44. K uvedené námitce soud uvádí, že stěžejním důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně ze dne 25. 9. 2018 o vydání předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostorů byla skutečnost, že oprávněný vlastník dobývacích prostor v době podání žádosti (osoba zúčastněná na řízení) nesouhlasil s převodem navrhovaným žalobkyní (str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Podle soudu je nesouhlas současného vlastníka s převodem dobývacích prostorů dostatečný důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně (§ 51 odst. 3 správního řádu), a tedy není vadou, že správní orgány při svém rozhodování vycházely

právě z vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Z vyjádření Ing. Z. R. správní orgány při svém rozhodování nikterak nevycházely, jak uvedl ostatně obvodní báňský úřad v odst. 2 na str. 2 prvostupňového rozhodnutí.

45. Nutno rovněž zdůraznit, že žalobkyně podala žádost o udělení souhlasu s převodem v roce 2018, přičemž tento souhlas žádala ke smlouvě o převodu z roku 1997. Přestože zákon nestanoví žádnou lhůtu, v níž je třeba předložit smlouvu o převodu dobývacích prostor orgánům státní báňské správy, požádat o souhlas s převodem dobývacích prostor po 21 letech považuje soud za velmi nestandardní. S ohledem na uvedené pak rovněž nelze přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí dovodil vznik potenciální újmy zpochybněním současného stavu toliko na straně osoby zúčastněné na řízení, když tato je oprávněna k dobývacím prostorům od roku 2001. Jinými slovy řečeno, žalovaný správně dovodil, že případné zpochybnění současného stavu od roku 1997, tedy od údajného převodu dobývacích prostor na žalobkyni, by způsobilo majetkovou újmu především osobě zúčastněné na řízení. Jednalo se však o doplňkovou úvahu žalovaného, neboť důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně byl nesouhlas osoby zúčastněné na řízení s převodem.
46. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
47. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
48. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III. rozsudku), neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani nebyly ve věci dány důvody zvláštního zřetele hodné, aby jí soud na návrh přiznal náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. ledna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu